

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně **Ing. J. F.**, zastoupené JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Prostějov, Palackého 151/10, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 8. 2025, č. j. 22 Af 29/2024 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 8. 2025, č. j. 22 Af 29/2024 - 44, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobkyni platebním výměrem ze dne 15. 2. 2024, č. j. 501256/24/3207-70461-807026, daň z nemovitých věcí na rok 2021 ve výši 93 826 Kč. Žalobkyně se proti platebnímu výměru odvolala, přičemž správce daně rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. 1403148/24/3207-70461-807026, toto odvolání zamítl jako opožděné a odvolací řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně rovněž odvolala; uvedla, že dle údajů uvedených na obálce, v níž byl platební výměr doručován, nebyl její adresát 16. 2. 2024 zastižen, a proto byla zásilka uložena dne 19. 2. 2024. Poslední den lhůty k podání odvolání tedy připadl na 2. 4. 2024, a nikoli na 27. 3. 2024, jak tvrdil správce daně. K důkazu navrhla předmětnou obálku.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 7. 2024, č. j. 23248/24/5100-00460-708633, odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. Uvedl, že z doručenky jednoznačně vyplývá, že platební výměr byl uložen a připraven k vyzvednutí dne 16. 2. 2024, adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Platební výměr byl tedy žalobkyni doručen 26. 2. 2024 a odvolání podané dne 2. 4. 2024 proto bylo po lhůtě. Žalovaný dále uvedl, že doručenka je veřejnou listinou a údaje na ní tak požívají domněnky správnosti. Žalobkyně neprokázala, že by jí byla zásilka doručena až 19. 2. 2024; předložená kopie obálky, která byla použita pro doručování platebního výměru naopak spíše potvrzuje, že zásilka byla uložena dne 16. 2. 2024, neboť jsou na ní vyznačeny údaje, které jsou zjevně daty nějakého intervalu (uvedeno je razítkem „16-02-2024“, a následně rukou dopsáno „- 19. 2. 2024“). Tento interval není charakterizován uvedením popisku či jiným údajem, vedle intervalu jsou však na obálce razítkem vyznačena slova „*Nezastižen, Oznámeno, Uloženo, Brušperk*“. Lze tedy vyvodit, že i údaje na obálce osvědčují uložení zásilky od 16. 2. 2024 na provozovně provozovatele poštovních služeb v Brušperku, jak se podává již z doručenky.

[3] Krajský soud v Ostravě shora označeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění uvedl, že podle § 51 odst. 1 daňového řádu je předmětná doručenka veřejnou listinou, a bylo tedy na žalobkyni, aby předložila důkazy k prokázání opaku ohledně data doručení platebního výměru, než které plyne z doručenky. Dle krajského soudu přitom bylo nutné, aby žalobkyně takové důkazy předložila žalovanému v odvolacím řízení, neboť jedině tak je žalovaný mohl vzít v úvahu a řádně se s nimi vypořádat. Z judikatury ostatně vyplývá, že těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž úloha soudů je primárně přezkumná. Krajský soud nepřistoupil k doplnění dokazování listinou z aplikace „*pošta online*“, ani dalšími důkazními návrhy (zejména výsledkem doručovatelů sporné zásilky), ze kterých měly podle žalobkyně vyplývat odlišné skutečnosti ohledně dat, kdy byla sporná zásilka připravena k doručení a kdy byla připravena k vyzvednutí. Neshledal totiž žádné okolnosti, které by žalobkyni bránily tyto důkazy navrhnout již v daňovém řízení. Dále konstatoval, že žalobkyni se v daňovém řízení nepodařilo prokázat její tvrzení, že sporná zásilka byla připravena k vyzvednutí až 19. 2. 2024. Tato skutečnost bez dalšího nevyplývá z obálky, v níž byla sporná zásilka doručována. Lze naopak přisvědčit žalovanému, že údaje uvedené na druhé straně obálky nasvědčují tomu, že obálka byla uložena a připravena k vyzvednutí již dne 16. 2. 2024, v souladu s údaji na doručence. Není ani pravdou, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobkyně stran konce běhu úložní lhůty. Žalovaný tak učinil v bodech 22 až 24 svého rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkázal. Krajský soud se tak ztotožnil s argumentací žalovaného, že odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru bylo podáno opožděně.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Dle stěžovatelky byla zásilka připravena k vyzvednutí na poště v Brušperku 19. 2. 2024. Platební výměr jí tak byl doručen (fikcí) až 29. 2. 2024. Zásilka sice byla uložena na poště dne 16. 2. 2024, ale pouze do depa ve Frýdku-Místku, což vyplývá jednak z informací uvedených na obálce, jednak z výpisu aplikace *Pošta Online* ve vztahu k jedinečnému číslu zásilky uvedenému na obálce, a také z výsledku svědkyně G. M. V depu si není možné zásilku vyzvednout.

[6] Krajský soud se podle stěžovatelky nevypořádal s nesrovnalostmi v datech a pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného. Závěr žalovaného, že z údajů uvedených na obálce lze vyvodit uložení zásilky od 16. 2. 2024 na poště v Brušperku, je však mylný. Žalovaný vůbec nezkoumal, kdy stěžovatelka mohla zásilku reálně převzít. Z údajů na obálce může stejně tak vyplývat, že zásilka byla uložena až do 29. 2. 2024, což by odpovídalo skutečnému procesu doručování zásilky. K procesu doručování stěžovatelka dále odkázala na výslech svědkyně G. M. – poštovní doručovatelky pošty v Brušperku, který byl proveden dne 16. 7. 2025 v obdobné věci stěžovatelky sp. zn. 22 Af 16/2024. Svědkyně potvrdila, že nepodaří-li se v daný den zásilku doručit, uloží se na depu ve Frýdku-Místku a až následující pracovní den se převezme na poštu do Brušperku. Následující pracovní den po uložení je možné si ji vyzvednout. Stěžovatelka chtěla před krajským soudem výslech zopakovat, avšak soud to odmítl. Jedná se nicméně o skutečnost soudu známou z úřední činnosti. S ohledem na uvedené je zřejmé, že dnem uložení zásilky na poště v Brušperku mohl být pouze 19. 2. 2024. Stěžovatelka rovněž odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, z kterého dle ní vyplývá, že žalobce může v žalobě uvést důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, byť je neuplatnil v odvolacím řízení.

[7] Stěžovatelka dále namítla, že předmětná doručenka neobsahuje náležitost dle § 51 odst. 2 písm. e) daňového řádu, tj. *údaje o dni a způsobu uložení písemnosti, pokud byla písemnost uložena, a o dni, kdy byla připravena k vyzvednutí, pokud se liší ode dne uložení*, a proto nemůže mít důkazní sílu veřejné listiny. Žalovaný nezkoumal, co je důvodem uvedení časového intervalu na obálce; jelikož je tento interval delší než deset dní, je zřejmé, že den *uložení* se bude od data *možného vyzvednutí* lišit. Doručenka měla obsahovat údaje o dni a způsobu uložení písemnosti i o dni, kdy byla připravena k vyzvednutí, protože se tento den ode dne uložení lišil. Údaj o uložení však na doručence absentuje, a proto není možné ji považovat za veřejnou listinu. Dle údajů na doručence mělo dojít k uložení zásilky týž den, kdy byla marně doručována. Z výpisu aplikace *Pošta Online* však vyplývá, že zásilka byla fakticky připravena k vyzvednutí až 19. 2. 2024. Již tato skutečnost údaje na doručence dostatečně zpochybňuje. Stěžovatelka tak už v daňovém řízení předložením obálky dostatečně znevěrohodnila správnost doručenky. Žalovaný měl proto provést další šetření k ověření skutečného data doručení, případně prokázat doručení jinými důkazními prostředky; pochybnosti však neodstranil. Je to přitom žalovaný, kdo nese důkazní břemeno ve vztahu ke všem skutkovým podmínkám, jež musí být splněny v případě doručení fikcí. Měl se proto vypořádat s poukazem na obálku a na ní uvedený poslední den. V jeho rozhodnutí však není ani zmínka o tom, proč byla obálka uložena až do 29. 2. 2024, i zda to nemělo na posuzovaný případ vliv. Přezkoumatelnou odpověď neposkytl ani krajský soud, který pouze odkázal na odůvodnění žalovaného. Stěžejním zůstává, že stěžovatelka v žalobě

mj. prostřednictvím výpisu z aplikace *Pošta Online* prokázala, že den *uložení* a den *možného vyzvednutí* zásilky se liší, čímž prokázala, že doručenka neobsahovala zákonné náležitosti dle § 51 odst. 2 písm. e) daňového řádu. Nadto bylo soudu z úřední činnosti známo, že pošta v Brušperku při doručování nejprve zásilku uloží na depu a až další pracovní den má adresát možnost si ji vyzvednout. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný a nezákonný, neboť krajský soud vyšel z doručenky, která neobsahovala zákonem předepsané údaje.

[8] Za podstatné stěžovatelka považuje, že v rámci odvolacího řízení chtěla prokázat svá tvrzení „obálkou, v níž byla předmětná zásilka doručována a údaje na ní uvedenými“. Přes číslo zásilky lze v aplikaci *Pošta Online* zjistit, jak probíhal proces doručování. Již zde měl tedy žalovaný, s ohledem na odvolací námitky, rozptýlit pochybnosti o správnosti doručení, neboť měl k dispozici jedinečné číslo zásilky, které stěžovatelka navrhla k důkazu. *Pošta Online* je veřejně dostupný nástroj, žalovanému tedy nic nebránilo výpis si ze systému obstarat a ověřit pravdivost údajů na doručence, neboť jeho povinností je zjistit skutkový stav co nejúplněji. Jelikož tak neučinil, neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání řádného doručení písemnosti. Stěžovatelka rovněž poznamenala, že soud dle § 77 odst. 2 s. ř. s. může zjistit skutkový stav v rámci plné jurisdikce nezávisle na správních orgánech. Pokud přitom věcná nesprávnost pramení na první pohled z doloženého jednoduše proveditelného důkazního prostředku, je povinností soudu jej provést a zohlednit; tento úkon soud nezatěžuje a nepřesouvá před něj těžiště dokazování. Dle stěžovatelky nadto výpis z aplikace *Pošta Online* nebyl novým důkazem, ale pouze doplňujícím a objasňujícím důkazem k obálce, která byla součástí správního spisu a kterou žalovaný hodnotil. Na obálce je identifikátor umožňující ověřit údaje o doručování v aplikaci *Pošta Online*. Výpis z této aplikace tak pouze konkretizuje a ověřuje obsah obálky; nepřináší nová skutková tvrzení či nové důkazní prostředky a nelze jej tedy považovat za nový důkaz. Pokud by se žalovaný vypořádal s námitkami ohledně konce úložní lhůty a data 29. 2. 2024, stěžovatelka by mohla předložit výpis z aplikace *Pošta Online* již v daňovém řízení. Žalovaný (stejně jako následně i krajský soud) však vycházel pouze z premisy, že doručenka je nezpochybnitelnou veřejnou listinou. Napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný.

[9] Stěžovatelka konečně upozornila, že i při samotném doručování napadeného rozsudku bylo zjevně rozlišováno mezi *uložením zásilky v depu* a *přípravou zásilky k vyzvednutí na poště v Brušperku*. Napadený rozsudek byl doručován dne 5. 9. 2025. Jelikož stěžovatelka nebyla zastižena, poštovní doručovatel převezl zásilku do depa ve Frýdku-Místku. Následující pracovní den (pondělí 8. 9. 2025) byla zásilka převezena a uložena na poště v Brušperku, kde byla připravena k vyzvednutí. Stěžovatelka si zásilku vyzvedla poslední den úložní lhůty, tedy 18. 9. 2025, kdy napadený rozsudek nabyl právní moci. Uvedené vyplývá i z doručenky uložené u soudu. V intencích výše vyslovených závěrů žalovaného i krajského soudu by však již v tento den uběhly tři dny po uplynutí úložní lhůty. Není možné, aby ve shodných situacích bylo doručování posuzováno odlišně. Krajský soud dal vzniknout situaci, kdy ve věci vlastního rozsudku postupoval způsobem, který v meritu jím přezkoumávané věci označil za nepřipustný. I proto je třeba napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Doručenka, ze které vycházel, obsahuje veškeré zákonné náležitosti, včetně údaje o datu, kdy byla připravena k vyzvednutí. Stěžovatelka přitom tvrzení o datu doručení před správcem daně nijak neprokázala. Předložená kopie obálky rovněž spíše potvrzuje, že poštovní zásilka byla uložena 16. 2. 2024 na poště v Brušperku, a to ve shodě s doručenkou. Bylo na stěžovatelce, aby v odvolacím řízení předložila důkazy k prokázání svého tvrzení stran data doručení. Snímek z aplikace *Pošta Online* stěžovatelka předložila až v řízení před krajským soudem, proto se k němu žalovaný nemohl vyjádřit (vyplývá z něj však doručování zásilky dne 16. 2. 2024). Úkolem soudů je posoudit, zda správní orgán řádně zjistil skutkový stav a zda v případě správního uvážení nedošlo k vybočení z mezí a hledisek zákona. Žalovaný hodnotil důkazy v souladu se zákonem a zjištěným skutkovým stavem. Není možné, aby stěžovatelka teprve v soudním řízení dodatečně dokládala další důkazy s tím, že skutkový stav neměl být v daňovém řízení zjištěn dostatečně. Nadto z prostého čísla zásilky uvedeného na obálce nelze bez současného náhledu do aplikace *Pošta Online* vydedukovat jakékoli informace. Z informací na webových stránkách České Pošty nadto vyplývá, že online systém sledování zásilek nemůže konkurovat právním účinkům doručenky jakožto veřejné listiny. Podstatou zůstává, že krajský soud správně nepřistoupil k doplnění dokazování důkazními prostředky, které mohly být navrženy již v odvolacím řízení. Totéž platí pro protokol o jednání sp. zn. 16/2024 ve věci výsledku svědkyně G. M., a pro doručenku a snímek aplikace *Pošta Online* v souvislosti s doručováním napadeného rozsudku. Žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí z roku 2024 nemohl vypořádat, neboť všechny tyto listiny jsou z roku 2025. Nadto z těchto listin nevyplývá žádná relevantní skutečnost pro nyní posuzovaný spor. Žalovaný konečně uvedl, že přebírání písemností v domnělém posledním dni lhůty pro její doručení je dlouhodobou procesní strategií stěžovatelky. Odvolání v dané věci mohla podat dříve, a to i jako blanketní. Mohla se tak jednoduše vyhnout nyní řešenému sporu. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá mimo jiné nepřezkoumatelnost rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v důsledku neprovedení jí navržených důkazů krajským soudem (zejména listinou *Pošta Online* a výsledky poštovních doručovatelů). Nejvyšší správní soud tuto námitku shledal co do výtky proti procesnímu postupu krajského soudu jako důvodnou. Krajský soud odůvodnil neprovedení stěžovatelkou navržených důkazů tím, že bylo zásadně nutné, aby veškeré důkazy doložila již v odvolacím řízení (v čemž jí nic nebránilo) a dodal, že těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž úloha soudů je primárně přezkumná. Uvedený závěr krajského soudu nepovažuje Nejvyšší správní soud s ohledem na okolnosti posuzované věci za příléhavý.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že je na krajském soudu, aby rozhodl, které z navržených důkazů provede; může přitom zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak (§ 52 odst. 1 s. ř. s. a § 77 odst. 2 s. ř. s.). Pokud však skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, krajský soud napadené rozhodnutí zruší [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Krajský soud totiž nemůže (ani pokud jde o zjišťování skutkového stavu věci) nahrazovat činnost správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 161/2016 - 21, či ze dne 16. 9. 2024, č. j. 3 Afs 331/2022 - 44, odst. [32] a judikatura tam citovaná; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[15] Právě zmíněná procesní úprava je vnitrostátním přijetím požadavku plné jurisdikce, jedné ze složek práva na spravedlivý proces, který dovodila judikatura Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Požadavek plné jurisdikce lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani co do jejich obsahu a hodnocení. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, či ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Uvedené ustanovení Úmluvy se vztahuje na rozhodování o *občanských právech nebo závazcích* a o oprávněnosti jakékoli formy *trestního obvinění*. Spory o výši daně nespádají ani do „občanskoprávní“, ani do „trestní“ části čl. 6 odst. 1 Úmluvy (viz rozsudky velkého senátu ESLP ze dne 12. 7. 2001, č. 44759/98, *Ferrazzini proti Itálii*, odst. 29 a 30; a ze dne 23. 11. 2006, č. 73053/01, *Jussila proti Finsku*, odst. 38 *a contrario*; jinak tomu je například u sporů o daňové penále, kde je ve hře „trestní“ část čl. 6 odst. 1 Úmluvy – srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 - 57, č. 3348/2016 Sb. NSS, odst. [46] až [53], a tam citovanou judikaturu ESLP). Jedná-li se proto o žalobu proti vyměření (doměření) daně, případně proti posouzení procesní otázky v rámci (souvisejícího) procesu vedeného dle daňového řádu, je krajský soud omezen vnitrostátním právem – konkrétně dovětkem, že může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, jen *neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak*.

[16] Oním zvláštním zákonem je daňový řád, který v § 92 odst. 3 stanoví, že daňový subjekt *prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních*. Judikatura Nejvyššího správního soudu s ohledem na shora uvedené dospěla k závěru, že krajský soud nemůže provést důkazy ohledně prokázání tvrzené výše daňových povinností daňového subjektu (nebo důkazy daňovým subjektem navržené k vyvrácení pochybností správce daně), navrhne-li je daňový subjekt teprve před soudem (viz například rozsudky ze dne 8. 3. 2024, č. j. 3 Afs 93/2022 - 74, odst. [37], ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91, č. 1906/2009 Sb. NSS, odst. [41], či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232, č. 2033/2010 Sb. NSS, odst. [44]). V některých případech dokonce judikatura (s odkazem na shora citovaná rozhodnutí) poněkud zkratkovitě uzavírá, že *„přezkoumává-li soud v řízení otázku, zda daňový subjekt unesl v daňovém řízení důkazní břemeno, resp. otázku rozložení důkazního břemene v konkrétní situaci, je možnost,*

pokračování

že by důkazní břemeno unesl teprve nově předloženými důkazy před správním soudem, vyloučena“, nicméně i v těchto případech se daňový subjekt snažil před krajským soudem doplnit dokazování důkazy navrženými za účelem prokázání jím tvrzené výše daňových povinností, respektive vyvrácení pochybností správce daně o nich (viz například rozsudek ze dne 27. 5. 2026, č. j. 7 Afs 143/2025 - 87, odst. [15]).

[17] S ohledem na shora nastíněné rozdělení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt, kdy zákon daňovému subjektu neukládá povinnost v průběhu daňového řízení prokazovat skutečnosti ohledně (ne)oznámení (doručení – viz § 101 odst. 6 daňového řádu) úředních písemností od správce daně [§ 92 odst. 3 a odst. 5 písm. a), b) daňového řádu; *a contrario* srov. například zákonnou povinnost daňového subjektu vyčíslit daň a uvést mj. okolnosti rozhodné pro její vyměření dle § 135 daňového řádu], nelze shora uvedené kategorické judikатурní závěry o nemožnosti doplnění dokazování krajským soudem stejnou měrou aplikovat i na nyní posuzovaný případ, ve kterém se stěžovatelka nesnaží před soudem nově navrženými důkazy vyvrátit pochybnosti správce daně o jejích daňových tvrzeních (případně jinou okolnost inherentně spojenou s vyměřením daně), nýbrž toliko usiluje o zpochybnění data doručení úřední písemnosti, tedy vyvrácení skutečnosti, kterou prokazuje správce daně. Byť je tedy stále třeba s ohledem na specifika daňového řízení zvažovat možnosti doplňování dokazování před soudem přísnější optikou, nelze důkazní návrhy zcela paušálně odmítnout s tím, že je stěžovatelka mohla doložit už v řízení před žalovaným. Ostatně, Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 2 Afs 35/2009 - 91 uvedl, že „*je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky.*“

[18] S ohledem na shora uvedené lze konstatovat, že se krajský soud s důkazními návrhy stěžovatelky nevypořádal dostatečně, neboť v nyní posuzované věci nestačilo k odmítnutí provedení důkazů bez dalšího poukázat na to, že je stěžovatelka mohla předložit již v řízení před žalovaným. Nehodlal-li krajský soud důkazy provést, měl jejich neprovedení řádně zdůvodnit. Nevyhovění návrhu na provedení důkazu lze ve všech typech řízení odůvodnit tím, že (i) tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, že (ii) důkaz ze své podstaty není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, nebo že (iii) je nadbytečný, neboť skutkový stav věci je již dostatečně zjištěn (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS). Specifickým důvodem pro odmítnutí provedení důkazu v soudním řízení, jehož předmětem je přezkum daňového rozhodnutí, je již zmiňované (iv) zjištění, že důkazní návrh mohl být předložen již v řízení před daňovými orgány a současně lze mít za to, že jeho uplatnění až před soudem je procesní taktikou účastníka nebo dokonce procesní obstrukcí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 133/2015 - 57).

[19] V posuzované věci přitom stěžovatelka tvrdila a před krajským soudem přinejmenším z části *prima facie* dokládala, že datum uložení písemnosti vyplněné

na doručence by mohlo být odlišné od data jejího skutečného uložení, jak se podává z výpisu z aplikace *Pošta Online* (dle kterého proběhlo dne 16. 2. 2024 toliko *doručování zásilky*, přičemž její *uložení* je zde zaznamenáno až k datu 19. 2. 2024). Nadto Nejvyšší správní soud nahlédnutím do protokolu o jednání ze dne 16. 7. 2025 ve věci sp. zn. 22 Af 16/2024 (kasační stížnost proti rozsudku vydanému v této věci byla u Nejvyššího správního soudu projednávána pod sp. zn. 3 Afs 154/2024) předložené stěžovatelkou, ověřil, že z výsledku svědkyně G. M., která v minulosti pracovala jako poštovní doručovatelka pošty Brušperk, vyplývá, že na poště v Brušperku skutečně mohlo při doručování docházet k postupům nesouladným se zákonem. Tento výsledek přitom proběhl tři týdny před vydáním napadeného rozsudku před senátem krajského soudu ve stejném složení. Doplnění dokazování se tedy Nejvyššímu správnímu soudu v posuzované věci jeví jako potřebné.

[20] Lze tedy shrnout, že neprovedením stěžovatelkou navržených důkazů, respektive nedostatečným odůvodněním jejich neprovedení, došlo k vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V důsledku tohoto pochybení došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[21] Stěžovatelka dále namítala, že předmětnou doručenkou nelze považovat za veřejnou listinu, neboť na ní chybí zákonné náležitosti, a že žalovaný měl na základě jí navrženého důkazu obálkou zkoumat soulad údajů na doručence s údaji vedenými v aplikaci *Pošta Online*. Tyto námitky však stěžovatelka poprvé uplatnila až v řízení o kasační stížnosti, ačkoli jí nic nebránilo je uplatnit již v řízení o žalobě. Jde proto o námitky nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud se jimi nezabýval.

[22] Stěžovatelka konečně namítala, že při doručování napadeného rozsudku nastaly stejné nesrovnalosti jako při doručování prvostupňového rozhodnutí správce daně, přičemž krajský soud měl vyznačením doložky právní moci, datované tři dny poté, co měla dle doručanky uplynout desetidenní úložní lhůta, sám postupovat způsobem, který v meritu jím přezkoumávané věci označil za nepřípustný. Tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že zatímco v případě prvostupňového rozhodnutí (platebního výměru) existuje rozpor mezi doručenkou, dle které byla zásilka připravena k vyzvednutí 16. 2. 2024, a předloženými údaji z aplikace *Pošta Online*, dle kterých sice proběhlo dne 16. 2. 2024 *doručování zásilky*, ale k *uložení zásilky* (na poště v Brušperku) mělo dojít až 19. 2. 2024, v případě doručování napadeného rozsudku z doručanky vyplývá, že zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 5. 9. 2025, přičemž i z výpisu aplikace *Pošta Online* se jednoznačně podává, že zásilka byla uložena 5. 9. 2025 na poště v Brušperku (tedy nikoli v depu ve Frýdku-Místku, kde by dle tvrzení stěžovatelky nebylo možné si ji vyzvednout). Údaje v aplikaci *Pošta Online* tedy odpovídají údajům vyznačeným na doručence. Jakkoli je právní moc na napadeném rozsudku zjevně vyznačena chybně, nelze z toho dovozovat, že se tak stalo z důvodů předestřených stěžovatelkou; jelikož Nejvyšší správní soud tento rozsudek pro shora uvedené důvody ruší, nevracel již spis krajskému soudu bez věcného vyřízení k opravě této vady.

pokračování

[23] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek krajského soudu z hlediska zákona neobstojí, Nejvyšší správní soud jej podle § 110 odst. 1, části věty první před středníkem, s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[24] V dalším řízení bude povinností krajského soudu za účelem prověření data doručení platebního výměru provést stěžovatelkou navrhané důkazy, případně v souladu se shora uvedenými požadavky vyložit, proč k jejich provedení nepřistoupil (viz odst. [13] až [19] výše). Tento právní názor je pro krajský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Krajský soud v dalším řízení rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. září 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu